

i

ebbe a világba akarok születni. ebbe a világba születek. amikor ez megtörténik, az utca közepén találok magam. emberek sétálnak körülöttem. tapogatom az alakjukat. ez néhányukat bosszantja, tiltakoznak vagy rögtön el is szöknek. mások csak úgy állnak, mozdulatlanul. nem adnak ki hangot. meg kell tapogatnom az alakjukat, hogy utánozni tudjam. fokozatosan kitanulom. elkezdek hasonlítani magamra. észlelem, elégedett vagyok. rajtam kívül valaki más is észreveszi. nem akarom, hogy valaki más megfigyeljen. nem akarok tekintettel lenni senki másra. finoman távolodni kezdek, először lassan, aztán gyorsabban. egyre gyorsabban. amikor már a sarkon vagyok, visszanezdek. úgy tűnik, hogy valaki mást is leráztam magamról. az autóhoz szaladok. nincs autóm. nincs szemem, légzésem, pulzusom sem. ez egy sötét titok, amit senki sem ismerhet. egy sötét titok, amit magamban tartok.

ii

attól a naptól kezdve lesz autóm, szemem, lélegzetem és pulzusom. körüljáróm magam az utcán. megtapogatom az alakomat. néha bosszankodom emiatt, tiltakozom vagy rögtön elszököm. máskor csak úgy állok, mozdulatlanul. nem adok ki hangot. meg kell tapogatnom az alakomat, hogy utánozni tudjam. fokozatosan kitanulom. elkezdek hasonlítani magamra. észlelem, elégedett vagyok. rajtam kívül ezt nem veszi észre senki. elkészültem, szabadon dönthetek arról, hogyan tovább. a levegő egyre hűvösebb, érzem, hogy a világ, amelyet születésemnek választottam, híján van a kegyes klímának. négy másodperc alatt tanulok meg írni-olvasni, utána kitalálom, merre menjek. dél felé indulok, amilyen messze csak lehet. hagyom, hogy körülvegyen a homok, nézem, ahogy elenyészik a zöld és változik a nap hangszíne, az állatok szemében, a fa leheletében, a hegyek ásványi összetételében. két éjszákányit éltem, mindenről részletes feljegyzést vezetek.

előhang

bárhová nézel, a mocsok székhelyét találsz csak
és rémülettel kőbe vésett jeleket,
itt van hát az ideje, hogy eljőjj,
és megajándékozz napoddal, megtisztíts bennünket a te fényeddel,
felderítsd az óceánokat, folyókat és tavakat,
sterilizáld a tavakat, hegyeket és erdőket,
amelyek alakja
tiszteletedre átalakul, a víz
megkülönböztethetetlen lesz a kőtől, a kő
a fától és agyagtól, minden
csak rád fog emlékeztetni, mindenbe
egyetlen célt lehelsz,
és a saját arcod és a saját akaratodat fújod ki a testedből,
te uralkodsz majd mindenek fölött
és mindet meg is gyászolod, és soha senki nem tudja meg,
hogyan nézel ki, senki sem fogja látni valódi alakodat,
csak tükröződését a szobrokban,
melyek beborítják a bolygót, és az utolsó teremtmények,
amelyeknek még nyelvük lesz,
az utolsó másodpercekben azt fogják suttogni,
hogy a szobrok, amelyek az egész földet beborították, egykor
folyékonyak voltak,
nőttek és morzsolódtak, természeti elemekként léteztek, és az elemek
nem csupán egy minden alapot nélkülöző
kitalált legenda részei

Michal Tallo (1993) költő, szerkesztő, irodalomszervező. A pozsonyi Színház- és Filmművészeti Egyetemen végzett dramaturgia és forgatókönyvírás szakon. 2016-ban debütált az *Antimita [Animalitás]* című kötetével, amelyet 2018-ban a *Delta* című követett. Az ifjú szlovák irodalmárgeneráció egyik legmarkánsabb képviselője. Itt közölt versei a napokban megjelenő új, *Zrod [Születés]* című kötetéből származnak.

Németh Zoltán (1970) költő, irodalomtörténész, a Varsói Egyetem tanára. Legutóbbi verseskötetei: *Kunstkamera* (2014), *Állati férj* (2016), *Tektonika* (2021). Fordítóként Michal Tallo több versét ültette át magyarra.